

[Freddy Madsen.]

man behandler på den ene side arbejderklassen og på den anden side repræsentanterne for den herskende overklasse i vores land.

Der står i det lovforslag om udbyttebegrænsning, som vi har fået forelagt, at man ikke i de kommende 2 år må udbetale større udbytte end det, der er fastsat i indeværende år. Det kan jo være et lidt vanskeligt begreb at tage stilling til, medmindre man prøver at betragte et af de selskaber, som det vil komme til at gå ud over. For ikke at tage et af de selskaber, som har de allerstørste overskud og de allerstørste udbytter, har jeg nøjedes med i al beskedenhed at kigge på Handelsbankens resultater.

Handelsbanken præsenterer et overskud på 98,5 mill. kr. Deraf skal der udbetales 77 mill. kr. i udbytte til aktionærerne. Det betyder i henhold til regeringens forslag, at nu må aktionærerne i Handelsbanken også i de kommende 2 år i al beskedenhed nøjes med at få udbetalt 77 mill. kr. i udbytte.

Der er også fastsat begrænsninger for tantieme. Derom beretter Handelsbankens regnskaber, at der er udbetalt 600.000 kr. i tantieme til bestyrelsen. I de kommende år må bestyrelsen altså også nøjes med at have 600.000 kr. i tantiemer. Kigger vi lidt på, hvem den bestyrelse består af — jeg skal ikke hænge nogen ud og derfor ikke nævne navne, men bare stillinger — drejer det sig om en højesteretssagfører, en kammerherre, en civilingeniør, en skibsreder, en direktør, en prokurist, en chefprogrammør og en professor. Man må formode, at de i forvejen har ganske anstændige indkomster, og så må de altså nu i de kommende 2 år nøjes med at få en andel, som vi ikke har nogen mulighed for at vide hvor stor er, af de 77 mill. kr. i udbytte og dertil 75.000 kr. pr. person pr. år oven i den løn, de har i forvejen.

Det er naturligvis hårde vilkår at byde bestyrelsen i Handelsbanken, men set i sammenligning med de vilkår, man ud fra de tvangsindgreb, som man forbereder, vil byde arbejderklassen, er det naturligvis ganske gode forhold, man har i denne bestyrelse.

Det, der er det afgørende i denne forbindelse, er, at selv om man altså ikke, selv om man må antage, at Handelsbanken, også som følge af regeringens indgreb, i de kommende år vil have et betydeligt bedre resul-

tat, kan forøge den indkomst, man har, så har man det gode, at pengene så at sige bliver stående i banken. De bliver bare ikke stående i banken, de kan også anvendes til forskellig givtig virksomhed, og de midler, der på denne måde bliver indefrosset, vil i løbet af 1 år eller 2 komme tilbage med smør på halen. Og når denne udbyttebegrænsning bliver ophævet, så kan, som erfaringerne viser fra tidligere af den slags indgreb, både aktionærer og bestyrelse i Handelsbanken have det udbytte, som er opstået på denne måde.

Helt anderledes forholder det sig med de lavtlønnede arbejdere, som ud fra en time-løn på 20 kr., ud over den beskedne dækning, de får for prisstigningerne, ikke i år, men til næste år kan få 2 gange 40 øre. Arbejdere, som udfører det hårde slid, som vi ved frembringer en væsentlig del af dette lands produktion, og som vi ved, i den tid der er gået siden sidste overenskomst, uhjælpelig er sakket bagud i forhold til inflationen, i forhold til lønudviklingen i øvrigt, dem byder man 2 gange 40 øre. I sandhed: der er forskel på samfundsgrupperne her. Men hr. Haunstrup Clemmensen og jeg kan nok berolige hinanden med, at det er med lidt modsat fortegn, vi ser forskellen imellem samfundsgrupperne i denne sag.

Det, der er det tragiske i denne forbindelse, er, at det er landets største arbejderparti, socialdemokratiet, der i denne situation tager ansvaret for en sådan udvikling. Nu fortæller man os, at der stort set ikke er andet at gøre. Jeg gør opmærksom på, at vi pegede på den socialdemokratiske mindretalsregering. Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, hvad vi sagde i den anledning. Vi gjorde opmærksom på, at forudsætningerne for, at denne regering ville være i stand til at klare problemerne, var, at den byggede på arbejderbevægelsens styrke ude omkring. Vi påviste klart og rigtigt, at det var denne styrke i arbejderbevægelsen, som drev Hartlingregeringen tilbage, og at den eneste mulighed for at skabe en ny politik var at bygge på de kræfter, som fandtes i arbejderbevægelsen.

Socialdemokratiet sagde for sit vedkommende, at man måtte tænke på, at der var et borgerligt flertal i folketinget. Det er rigtigt, at der er borgerligt flertal i folketinget, men det, man gør i den nuværende situati-